

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. D.**
narozen dne X, státní příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Sklenskou
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 24. 2. 2025, č. j. OAM-941/ZA-ZA11-VL15-R2-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumává rozhodnutí žalovaného, který posuzoval žádost o mezinárodní ochranu tureckého občana kurdského původu. Ve shodě s žalovaným soud dospívá k závěru, že žalobce v průběhu řízení netvrdil dostatečně významné azylové důvody. Proto ani žalovaný nebyl povinen se zabývat situací Kurdů v Turecku detailněji,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

než jak učinil. Jeho závěry potvrzuje mj. i ustálená judikatura správních soudů, dle níž samotná příslušnost ke kurdské menšině v Turecku nepostačuje k udělení mezinárodní ochrany.

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu již dne 19. 1. 2024. Řízení o této žádosti ale žalovaný zastavil z důvodu neznámého pobytu žalobce.
3. Žalobce následně dne 18. 7. 2024 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V tomto řízení žalovaný vycházel i z pohovoru, který s žalobcem provedl po podání první žádosti dne 24. 1. 2024. Při něm žalobce ve stručnosti uváděl, že se v zemi původu (Turecku) potýkal s diskriminací na trhu práce a že na veřejnosti nemohl mluvit kurdsky. Například při telefonování byl upozorněn, že žije v Turecku, kde se mluví turecky. V práci pak musel vykonávat ty nejtěžší činnosti. Navíc jej považovali za přívržence Strany kurdských pracujících (PKK), protože pochází z oblasti Mardin, kde jsou konflikty s Kurdy velmi časté.
4. Při pohovoru po podání druhé žádosti žalobce rozvedl, že neměl možnost se svými přáteli hovořit kurdsky na veřejnosti. Když tak na veřejných místech učinil, pokřikovali na něj. Při hledání práce jej vždy odmítli, když zjistili, že je Kurd. Pokud už někde pracoval, vykonával nejtěžší pozici. Neměl možnost kariérního růstu. Žalobce zopakoval i to, že jej považovali za přívržence PKK, přestože s nimi neměl nikdy nic společného. S diskriminací se žalobce více setkával na západě Turecka, kam v roce 2016 odešel za prací. Na východě země problémy neměl, protože většina obyvatel jsou Kurdové. Ale nebylo možné tam sehnat práci, proto musel jet jinam. Původcem diskriminace byli dle žalobce obyvatelé turecké národnosti. Se státními orgány problémy neměl. Stejně tak neměl ani jiné než popsané potíže. Žalobce by mohl žít ve městě X, ale neměl by tam práci a z čeho žít. Kdyby měl práci, nikdy by neodešel na západ Turecka ani do Evropy. Jeho rodiče a dva starší bratři tam stále žijí. Bratři jsou vyučení a finančně pomáhají rodičům. Žalobce vyučený není, a tak nemohl žádnou práci najít. Pokud by se musel do Turecka vrátit, obával by se právě toho, že by si nenašel práci a neměl by na bydlení. V České republice by chtěl zůstat a založit nový život. Má zde českou přítelkyni a cítí se tu svobodný.
5. Mezi podklady pro rozhodnutí žalovaný zařadil informaci svého odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 8. 2024 k bezpečnostní a politické situaci v Turecku a informaci Ministerstva zahraničních věcí (dále „MZV“) ze dne 16. 1. 2024 s názvem *Turečtí občané kurdského původu*.

Napadené rozhodnutí

6. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“), neuděluje.
7. V odůvodnění konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nemá politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Netvrdil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by byl nebo mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žádným politickým či obecně veřejným aktivitám se nevěnoval. V Turecku rovněž neměl problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, a to ani při vycestování ze země.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

8. Dále žalovaný v souvislosti s posouzením důvodu pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu na základě zprávy MZV ze dne 16. 1. 2024 shrnul, že samotná kurdská národnost není v Turecku důvodem k pronásledování. Kurdové se mohou svobodně po území Turecka pohybovat a často se za zaměstnáním stěhují do velkých měst. Zejména ve východní části země jsou oblasti, v nichž kurdské obyvatelstvo naprosto převažuje. Z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami.
9. K žalobcem tvrzené diskriminaci žalovaný podotkl, že údajným okřiknutím při hovoru v kurdštině nedošlo k ohrožení žalobcových základních práv či života. Z žalobcovy výpovědi nevyplývalo nic, co by vypovídalo o jeho pronásledování kvůli tomu, že žalobce považovali za přívržence PKK. Verbální narážky a předsudky nelze dle žalovaného považovat za azylově relevantní důvody. Toto jednání měli navíc mít na svědomí běžní občané tureckého původu, nikoli státní složky. Pokud se žalobce cítil ohrožen, mohl se obrátit na tureckou policii. Žalobce nevyužil právní prostředky ochrany, které měl k dispozici. Z žalobcovy výpovědi taktéž plyne, že zmíněné problémy se neděly ve všech částech Turecka, ale pouze během jeho pobytu na západě země. Žalobce tedy mohl svá údajná příkoří řešit přestěhováním se do kurdských oblastí země, o což se ani nepokusil.
10. K potíží žalobce v práci žalovaný uvedl, že i v tomto případě měly být způsobeny soukromými osobami, nikoli tureckými orgány či bezpečnostními složkami. Žalobce sám zmínil, že byl dlouhodobě zaměstnán u několika zaměstnavatelů, což je v rozporu s jeho tvrzením, že byl při hledání práce vždy odmítnut, když zjistili, že je Kurd. Žalobce nevysvětlil, jaké práce považuje za nejtěžší a jakým vzděláním, schopnostmi a dovednostmi disponuje, aby mohl zastávat vyšší pracovní pozice. Pokud byl se svou prací nespokojený, mohl se ucházet o místo v jiném sektoru, vyhledat kurdského zaměstnavatele nebo si rozšířit vzdělání. Sám žalobce sděloval, že jeho bratrům se v pracovním životě daří, protože jsou vyučení. Z toho plyne, že kurdský původ není zdrojem údajných problémů žalobce na trhu práce. Tvrzení o nemožnosti nalézt pracovní uplatnění jsou tak jen prostředkem pro gradaci azylového příběhu a důkazem, že skutečným důvodem pro příchod žalobce do ČR je jen snaha legalizovat si zde pobyt za účelem práce.
11. K doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce neměl ve vlasti problémy se státními orgány, nebyl trestně stíhán a nic nesvědčí o tom, že by mu po návratu do vlasti hrozily mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. K tvrzeným problémům žalovaný odkázal na závěry týkající se udělení azylu, neboť jsou použitelné i zde. Žalovaný proto uzavřel, že žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
12. Žalovaný se rovněž zabýval možností udělit žalobci azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Důvody k jejich udělení však neshledal. Stejně tak žalovaný neudělil žalobci ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

13. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

14. Namítá, že je etnickými Turky diskriminován z důvodu kurdského původu při slovních projevech ve svém mateřském jazyce. Žalovaný přitom nezajistil žádnou zprávu o zemi původu odpovídající na otázku, zda mají turečtí občané kurdského původu zaručeno právo na svobodu projevu a zda se mohou svobodně vyjadřovat na veřejnosti ve svém mateřském jazyce. Ve spisu není ani zpráva objasňující, zda mají takto postižené osoby právo účinně se bránit proti takovému diskriminačnímu jednání. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že nedošlo k ohrožení jeho základních práv. Svoboda projevu v mateřské řeči patří mezi základní lidská práva.
15. Žalobce dále cituje ze zprávy MZV ze dne 16. 1. 2024, dle níž může k diskriminaci Kurdů docházet v soukromém sektoru, přičemž neexistuje účinná antidiskriminační legislativa a případná obrana před soudem by narážela na vrcholně obtížné dokazování motivu. Žalovaný tuto pasáž nijak nezohlednil. Za těchto okolností byl povinen získat více informací od jiných důvěryhodných subjektů týkající se problému žalobce. Žalovaný naopak žalobcův příběh bagatelizuje a vytýká mu nepřesnost ohledně odmítnutí při hledání zaměstnání. Žalobce uvádí, že bezpochyby nebyl vždy odmítnut při hledání zaměstnání, avšak na většinu pracovních míst přijat nebyl. Pro kurdský původ má omezený přístup na trh práce, což jej obecně omezovalo v hledání jakékoli jiné práce, pokud ve stávajícím zaměstnání nedosáhl na lepší pozici. Žalovaný tedy i tento důvod žádosti vypořádal nedostatečně.

Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a odkazuje na nosné důvody napadeného rozhodnutí, v němž se s tvrzeními žalobce vypořádal. Situaci kurdské menšiny v Turecku se zabýval. Netvrdí, že se kurdské etnikum nepotýká s problémy. Přesto ale nejsou Kurdové v Turecku vystaveni cílenému pronásledování nebo vážné újmě. Je pravdou, že v Turecku dochází k národnostním rozepřím, které se projevují například na pracovním trhu. Nejde ale o věc programovou, která by vycházela od tureckých orgánů. Bezesporu lze hovořit o špatných jevech plynoucích z rozepří, které doprovázejí praktické soužití etnických menšin a většin ve všech státech světa, kde je společnost etnicky rozdělená. Podle žalovaného žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by byly azylově relevantní.

Posouzení žaloby soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s takovým postupem souhlasil výslovně a žalobce implicitně.
19. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS].
20. Žalobce v žalobě brojí proti tomu, jak žalovaný posoudil dva konkrétní důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce namítá, že je v Turecku jednak omezován ve svobodě projevu v mateřském jazyce a jednak je diskriminován na trhu práce. V té souvislosti rozporuje i podklady, které si žalovaný k posouzení tvrzených důvodů obstaral, resp. mu vytýká, že relevantní zprávy o zemi původu ve správním spise absentují.
21. Soud se však s těmito námitkami neztotožnil.

22. Postavením kurdské menšiny v Turecku se opakovaně zabývala judikatura NSS. Vyplyvá z ní, že ačkoli situace Kurdů v Turecku není optimální, nelze bez dalšího tvrdit, že již samotnou příslušností k této menšině by byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (např. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, a dále usnesení NSS ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27, ze dne 30. 8. 2023, č. j. 1 Azs 129/2023-29, ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024-31, či ze dne 6. 8. 2025, č. j. 22 Azs 56/2025-44).
23. Azylově významné jsou typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky či jinak veřejně činných členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. např. usnesení NSS ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, a judikaturu tam citovanou, či rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35).
24. Žalobce však žádné relevantní okolnosti, které by bylo třeba z hlediska důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu zohlednit, nad rámec své příslušnosti ke kurdské menšině netvrdil. Neuved žádné specifické skutečnosti, které by zvyšovaly riziko, že se v případě návratu do Turecka stane obětí pronásledování či utrpí vážnou újmu. Jím tvrzené potíže související s používáním kurdštiny na veřejných místech a uplatněním na trhu práce soud ve shodě s žalovaným za důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal, a to ani v kontextu uplatněných žalobních námitek.
25. Žalobce se domáhá udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu právě s poukazem na omezování jeho svobody projevu na veřejnosti.
26. Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
28. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
29. Ze strany 6 napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný nepovažoval žalobcem uváděné případy jeho omezování při hovoření v kurdštině za dostatečně závažná jednání, která by naplnila definici pronásledování podle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Měl totiž za to, že verbální náarážky, případně předsudky (žalobce měl být dle svých slov považován i za přívržence Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

PKK) nelze považovat za azylově relevantní důvody. Nadto argumentoval, že žalobce nevyužil vnitrostátních prostředků ochrany a že se ani nepokusil jmenovaná příkoří řešit přestěhováním do kurdských oblastí země, neboť se s těmito problémy měl potýkat jen při pobytu v západní části Turecka. S tím soud souhlasí.

30. Žalobce při obou pohovorech vypověděl, že když hovořil na veřejnosti kurdsky (např. při telefonování), tak na něj „pokřikovali“ nebo jej, „i když ne přímo, upozornili, že žije v Turecku, kde se mluví turecky“. Soud nepochybně, že žalobce mohl podobným obtížím čelit. Zároveň je ale nelze označit za pronásledování, tedy závažné porušení lidských práv, ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Byť má žalobce pravdu, že svoboda projevu patří mezi základní práva, nelze z jeho výpovědi dovodit, že by do něj bylo v jeho případě zasahováno tak intenzivním způsobem, který by zakládal pronásledování. Z žalobcovy výpovědi je zjevné, že reakce obyvatel tureckého původu na používání kurdského jazyka zůstaly jen ve verbální rovině a nepřerostly např. v důraznější slovní potyčky či dokonce ve fyzické násilí. Dle samotného žalobce jej „pouze“ nepřímo upozorňovali, aby mluvil turecky, případně na něj pokřikovali. Takové jednání však soud nepokládá za závažné porušování lidských práv. Žalobce ani nad rámec obecného tvrzení o tom, že nemohl kurdsky hovořit se svými přáteli, nespecifikoval, jak konkrétně byl v užívání kurdštiny omezen např. ve styku s úřady, při vzdělávání apod.
31. Přitom platí, že rozsah, v jakém žalovaný zjišťuje skutkový stav prostřednictvím informací o zemi původu, se primárně odvíjí od důvodů, které cizinec uvede při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 nebo § 14a zákona o azylu, pak obecně není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat. Za takového stavu splní žalovaný svou povinnost řádně zjistit skutkový stav již tím, že si shromáždí obecné informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žadatele (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 41 Az 31/2023-26, odst. 20 a 21, a rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63).
32. Jelikož nelze žalobcova tvrzení ohledně potíží s používáním kurdštiny na veřejnosti považovat za azylově dostatečně významná, žalovaný při obstarávání zpráv o zemi původu nepochybil. V tomto konkrétním případě nebylo jeho povinností zjistit podrobnější informace o tom, zda mají Kurdové v Turecku zaručenu svobodu projevu, jak se žalobce dožadoval v žalobě. Vzhledem k jeho tvrzením soud shledal shromážděné podklady dostatečnými. Žalovaný totiž obstaral jednak zprávu o politické a bezpečnostní situaci v Turecku a jednak informaci MZV o postavení kurdské menšiny zejména na trhu práce. Jimi pak své závěry podložil, byť soud má jisté výhrady k tomu, jak žalovaný zejména s informací MZV nakládal (viz dále).
33. K další žalobní námitce soud uvádí, že žalobce neuvedl, zda se tomuto jednání ze strany turecké veřejnosti (okřikování, případně označování za příznivce PKK) pokusil jakkoli bránit nebo zda se obrátil s žádostí o ochranu na turecké orgány. Žalovaný přitom správně vycházel z toho, že původcem pronásledování může být podle § 2 odst. 6 zákona o azylu i soukromá osoba, pokud stát není ochoten či schopen poskytnout cizinci odpovídající ochranu. Žalobce se ale např. na policii neobrátil.
34. Z judikatury plyne, že cizinec musí hrozící újmu ze strany soukromých osob nejen hodnověrně tvrdit, ale též prokázat, že se bez úspěchu pokusil využít ochrany ve státě původu, respektive že stát původu cizince není schopen nebo ochoten poskytnout před

pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tj. neučinil či neučiní přiměřené kroky k jejich zabránění (viz rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 Azs 66/2007-79, a usnesení NSS ze dne 6. 1. 2021, č. j. 5 Azs 61/2020-30).

35. Bylo tak primárně na žalobci, aby prokázal, že se bez úspěchu pokusil využít ochrany ve státě původu, resp. aby vysvětlil, proč by v jeho případě nebylo možné využít ochrany státních orgánů v Turecku. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leželo na něm (srov. usnesení NSS ze dne 9. 1. 2025, č. j. 7 Azs 332/2024-15, odst. 14).
36. Pokud ve vztahu k této skutečnosti břemeno tvrzení neunesl, nemůže žalovanému vyčítat, že neobstaral podklad pro rozhodnutí ohledně účinných prostředků ochrany proti takovému diskriminačnímu jednání. Ani tato námitka proto není důvodná.
37. Nadto žalovaný argumentoval i tím, že se zmíněné problémy žalobci děly pouze na západě Turecka, nikoli ve všech jeho částech. Proto se je mohl pokusit řešit i přestěhováním do kurdských částí země, což neučinil. Soud na této úvaze nespatřuje nic nelogického a souhlasí s tím, že podporuje závěr žalovaného o nedůvodnosti žalobcovy žádosti. Plně konvenuje též § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy možnosti řešit obavy z pronásledování nebo vážné újmy vnitřním přesídlením do části státu, v níž žalobce odůvodněný strach z pronásledování nebo skutečného nebezpečí vážné újmy nemá. Sám žalobce při pohovorech vypověděl, že na východě Turecka problémy neměl. Odtamtud odešel kvůli práci. V té souvislosti ale žalovaný vzpomněl na bratry žalobce, kteří jsou vyučení, a tak práci ve městě původu žalobce (X) mají. Žalobce proti této části odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nepročí a nepolemizuje s ní. Již proto napadené rozhodnutí ob stojí.
38. Soud dále přistoupil k posouzení námitek týkajících se diskriminace žalobce na pracovním trhu.
39. Ve vztahu k této otázce žalovaný vycházel především z informace MZV ze dne 16. 1. 2024 s názvem *Turečtí občané kurdského původu*. Dovodil z ní, že Kurdové v Turecku nejsou pronásledováni pro svou národnost. Mohou se svobodně pohybovat po území Turecka a za účelem zaměstnání se stěhují do velkých měst, v nichž tvoří významnou část populace. Z kurdské populace pocházejí i významné turecké osobnosti z politiky a kultury. Proto žalovaný uzavřel, že samotná kurdská národnost není důvodem pro ohrožení základních lidských práv.
40. Tyto závěry odpovídají konstantní judikatuře NSS k postavení tureckých občanů kurdského původu, jak ji soud výše citoval. Nicméně žalovanému je nutné vytknout, že ať již nedopatřením nebo dokonce záměrně vynechal z této informace pasáže, které ale naopak svědčí o možné diskriminaci Kurdů na pracovním trhu. Žalobci lze totiž přisvědčit, že žalovaný pominul, že se v informaci MZV rovněž uvádí, že „*k diskriminaci Kurdů na pracovním trhu může ale docházet v soukromém sektoru ze strany nacionalisticky orientovaných zaměstnavatelů nebo nadřízených – účinná obecná protidiskriminační legislativa na rozdíl od ČR v Turecku neexistuje a případná obrana soudní cestou by narážela na vrcholně obtížné dokazování motivu (důkazní břemeno je v takovém případě vždy na straně žalujícího)*“. Opomenutí poznatků, které nemusí podporovat závěry žalovaného, do značné míry oslabuje přesvědčivost napadeného rozhodnutí. Je proto žádoucí, aby se žalovaný takových přehmatů vyvaroval.

41. V projednávané věci ale toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný v konečném důsledku posoudil tvrzenou diskriminaci žalobce v zaměstnání správně. Žalovaný totiž na straně 6 napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, proč ani tato okolnost nevede k vyhovění žádosti.
42. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce při pohovoru dne 24. 1. 2024 na jednu stranu tvrdil, že byl při hledání práce vždy odmítnut, aby na to vzápětí popisoval, že byl na poslední pracovní pozici v Turecku zaměstnán dva roky a před tím měl jinou práci, v níž strávil tři roky. Soud nehodlá žalobci toto napětí v jeho argumentaci přičítat k tíži. Nicméně i z pohovoru vyplynulo, že jeho postavení na trhu práce nebylo tak špatné, jak se jej snažil v některých svých odpovědích sám vylíčit. Žalobce si byl očividně práci schopen sehnat a uživit se. Sice namítá, že v zaměstnání neměl možnost kariérního růstu, ale žalovaný trefně upozornil na to, že žalobce nevysvětlil, jaký kariérní růst by si vzhledem ke svému vzdělání, schopnostem a dovednostem představoval. Žalobce vypověděl, že má základní vzdělání a že z východu Turecka odešel kvůli nedostatku práce. Zároveň však žalovanému popisoval, že jeho bratři, kteří jsou vyučení, si byli schopní obživu v X zajistit. Stejně tak žalobce hovořil o svém dalším bratrovi, který žije mimo X, ale v současnosti se mu daří dobře a pracuje v malé opravě traktorů. Z informací poskytnutých samotným žalobcem tak plyne, že i členové jeho rodiny si byli schopni zajistit slušnou obživu, přestože jsou Kurdové jako žalobce.
43. Žalovanému lze přisvědčit i v tom, že žalobce se mohl pokusit hledat zaměstnání i v jiných částech Turecka, případně u jiných zaměstnavatelů. Ostatně z žalobcem citované pasáže z informace MZV se nedá dovozovat, že by k diskriminaci Kurdů docházelo na tureckém pracovním trhu plošně. Jednak se v ní nehovoří o veřejném sektoru a jednak v soukromém sektoru může tento problém nastat u nacionalisticky orientovaných zaměstnavatelů, nikoli všech. Soud proto nezpochybňuje, že se žalobce mohl s diskriminačním jednáním na trhu práce setkat, ale zároveň je dle jeho mínění tato situace řešitelná v zemi původu žalobce, aniž by mu hrozila vážná újma či pronásledování. Žalobci se vedle hledání zaměstnání na jiném místě jistě nabízí i zvýšení či změna jeho kvalifikace. Informace MZV ze dne 16. 1. 2024 uvádí, že *„rekvalifikační kurzy jsou – vedle časově omezené podpory v nezaměstnanosti a technické pomoci státu při hledání nového zaměstnání – klíčovou složkou systému (...)“*.
44. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s žalobcovým tvrzením, že na něj bylo pohlíženo jako na přívržence PKK. V tomto ohledu je podstatné, že žalobce zůstal ve zcela obecné rovině a jen tvrdil, že na každého, kdo pochází z X, pohlížejí jako na sympatizanta PKK. Zároveň ale neuvedl jediný konkrétní příklad, kdy se tak mělo stát v jeho případě a kdy se jej to mělo jakkoli dotknout na jeho právech. Žalobce pouze přiblížil, že mu je to nepříjemné, pokud se jej někdo na PKK zeptá. Sám s nimi ale nesympatizuje a jeho bratři jsou dokonce v domobraně proti PKK. Navíc nikdy neměl potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami, takže toto osočování mělo případně opětovně plynout ze strany soukromých osob. I zde ale platí již výše vyřčené v odst. 33–37.
45. Ani tento okruh námitek tedy není důvodný. Žalovaný se s rozhodnými důvody pro udělení mezinárodní ochrany vypořádal a obstaral si k tomu podklady, které odpovídají žalobcovým tvrzením.
46. Soud proto uzavírá, že v azylovém příběhu žalobce nic nenasvědčuje tomu, že by v případě návratu do Turecka měl čelit pronásledování či hrozbě vážné újmy. Sice nelze vyloučit, že bude čelit jistým ústrkům nebo nevraživosti ze strany okolí. Samotná diskriminace ale není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové

menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Aby v případě žalobce bylo možné mluvit o odůvodněném strachu z pronásledování či o hrozbě vážné újmy, musely by se v jeho azylovém příběhu objevit natolik významné skutečnosti, které by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou mírou pravděpodobnosti čelil závažnému porušení lidských práv či obdobně neakceptovatelnému jednání. To však soud ve shodě s žalovaným nezjistil.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. prosince 2025

Karel Ulík v.r.
samosoudce